El somni, una mica més a prop

El Girona trenca amb una ratxa de dues setmanes sense vèncer, un gol de penal transformat per Cristian Herrera decideix un partit gris i molt poc vistós

El Girona-Mallorca en imatges

CARLES ROSELL GIRONA

Posats a triar, i més quan hi ha en joc un caramel tan llaminer com pot ser un play-off d'ascens a la Primera Divisió, tant li fa jugar bé. Això, quan la lliga encara la recta final, és quelcom secundari. N'hi ha que diran que el jogo bonito i totes aquestes històries és la via més ràpida per sumar punts. De raó no els en faltarà. Però els més savis, o aquells amb més experiència, saben de bon grat que, quan hi ha necessitat, n'hi ha prou amb fer més gols que el rival de torn i punt. Per més lleig que sigui el partit, per més garrepa que sembli el plantejament, l'important és guanyar quan la necessitat apareix. I el Girona, després de dues jornades amb millors sensacions que no pas bons resultats (1 punt de 6 a Còrdova i Elx), si volia seguir somiant, havia de superar sí o sí el Mallorca. Ho va fer. Potser en un dels partits més tàctics, foscos i grisos que se li recorden. Però en una de les actuacions més efectives. Un penal als pocs segons d'arrencar el segon acte que es va encarregar de transformar Cristian Herrera, en l'únic xut entre els tres pals, va ser suficient per superar un erràtic Mallorca i dormir en posicions de play-off.

Obligat per les sancions (Alcalá i Granell queien de la convocatòria per targetes) i, davant una setmana exigent amb tres compromisos en només nou dies, Machín va decidir sacsejar l'equip titular. Fins a quatre canvis respecte al duel de fa sis dies a Elx va introduir el sorià, qui va donar l'alternativa a Richy a l'eix de la defensa, situant Borja al mig del camp i col·locant també Lekic i Álamo de sortida. Un equip més ofensiu que no pas el del Martínez Valero, però al qual ahir es va veure molt més entonat en defensa que no pas a l'hora de construir.

De bones a primeres, al Girona se'l va veure un xic adormit. Potser nerviós, o sense massa tensió, però el cert és que va ser el Mallorca, empès per la necessitat, el que va començar manant. De manera tímida, però els de Fernando Vázquez van fer seva la possessió i fins i tot van provar sort en un primer intent d'Ortuño que, després de rebotar amb un defensor, va acabar a les mans de Becerra. La pilota cremava als peus dels gironins, ben posicionats al camp però massa tímids a l'hora de construir. Richy i Lejeune abusaven de la pilotada llarga, mentre que Álamo desesperava cada cop que no provava des de la banda dreta.

Tot i això, una excursió del canari al minut 14 va servir per fer despertar el seu equip. La centrada del de Gáldar, amb molta intenció, era perfecta per a Lekic però Yuste, anticipant-se al serbi, va enviar l'esfèrica a córner. Allà naixia l'única clara oportunitat dels locals en tot el primer temps. Borja García, sense pensar-s'ho dues vegades,

va penjar la pilota amb tant d'efecte que la va enviar al travesser de Wellenreuther. Amb això en va tenir prou el Girona per despertar i per fer entrar la por al cos al Mallorca.

Minuts més tard, Lejeune veia avançat el porter i, des del seu propi camp, el provava de sorprendre amb un xut amb molta intenció que va sortir desviat. L'escenari havia canviat i el domini inicial dels de Fernando Vázquez s'havia esvaït. Ara eren els de Machín els que manaven. Tenien la pilota, la remenaven amb una mica més de criteri i s'explotava amb força encert les bandes (sobretot la dreta, amb un Álamo intermitent, com sempre); només calia ser més contundents de tres quarts cap endavant, una de les assignatures pendents d'aquest equip. Al 37, en una bona triangulació entre Borja i Pere Pons, la pilota va arribar a dins l'àrea a peus del de Sant Martí Vell; la seva centrada, directa cap a Lekic, la va salvar in extremis Yuste quan Montilivi ja flairava el gol.

Dels balears, ben poques notícies: un xut de falta molt tou de Joan Oriol i un contracop executat amb poc encert per Sissoko. Per tenir el descens a tocar, el cert és que el Mallorca, fins llavors, estava decebent bastant.

El guió es va alterar només obrir-se el segon acte. En pocs segons, Borja García es plantava a l'interior de l'àrea i era travat per darrere per Héctor Yuste. L'àrbitre, Cordero Vega, no s'ho va pensar ni dues vegades i va assenyalar penal. Sense dubtar-ho, Cristian Herrera va plantar la pilota als onze metres i, amb un xut col·locat a l'escaire, va enganyar Wellenreuther. Era el minut 46, quedava encara tota una part per davant i semblava que, amb aquest gol, el Girona jugaria amb més calma, més alliberat i sense pressió. Va passar tot el contrari. Amb un valuós 1-0, Machín va preferir guardar la roba. Va asseure Eloi, donant entrada a Rubén Alcaraz, tot reforçant la parcel·la defensiva. Es va apostar pel contracop i amb aquesta idea entrava Sobrino per Lekic.

Pas enrere dels gironins i passa endavant del Mallorca. No va ser un setge constant, ni tampoc una allau d'ocasions per als visitants, però el cert és que al Girona se'l va veure més concentrat a no encaixar l'empat que no pas disposat a buscar la sentència. El públic de Montilivi va canviar l'ensopiment de la primera part pels nervis després de l'1-0. Anaven passant els minuts i eren els de Fernando Vázquez els únics que ho intentaven. Això sí, sense massa encert, ni tampoc idees. Va entrar Acuña per donar més potència i Brandon, que va donar més mobilitat a la seva banda. El partit es va endurir i els segons anaven passant.

Empès per les urgències, el Mallorca va tenir la seva. Una única ocasió, però claríssima. En una falta botada per Damià Sabater des de més enllà del vértex de l'àrea, Becerra va fer de Becerra, col·locant una mà salvadora davant la rematada de murri d'Alfredo Ortuño. Respirava Montilivi. Quedaven encara minuts, però la picaresca i l'experiència que al Girona li va faltar fa gairebé un any contra el Lugo, va aparèixer ahir. En el moment precís. La victòria ja no es va escapar.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/05/22/somni-mica-mes-prop/784552.html?utm_source=rss